

Sygnatura akt XI GC 183/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Jakub Idziorek

Protokolant: Paulina Lebowska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2019 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa U. (...) w W.

przeciwko E. B.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego E. B. na rzecz powoda U. (...) w W. kwotę 564,86 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery zł osiemdziesiąt sześć gr) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego E. B. na rzecz powoda U. (...) w W. kwotę 317,00 zł (trzysta siedemnaście zł) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nadaje wyrokowi w punktach I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt XI GC 183/19

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 28 marca 2019 roku

Pozwem z dnia 9 stycznia 2019 r. powód U. 3 (...) w W. wniósł przeciwko pozwanemu E. B. o zasądzenie kwoty 564,86 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia powództwa oraz kosztami postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 167,02 zł stanowiącej równowartość 40 Euro obliczonej zgodnie z art. 10 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. W uzasadnieniu wskazał, iż pozwanego i (...) S.A. w W. łączyła umowa bankowa, z tytułu której otrzymał środki pieniężne. Następnie wskazał, iż pozwany nie wywiązał się z tej umowy, wobec czego niespłacona kwota należności głównej w wysokości 564,86 zł stała się wymagalna wraz z kwotą opłat, kosztów i prowizji oraz skapitalizowanych odsetek za opóźnienie – 124,63 zł. Powód podał, że wierzytelność nabył w dniu 4 października 2017 r.

Pozwany nie podjął aktywności w sprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę mimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 kwietnia 2015 roku pomiędzy (...) S.A. jako cedentem, a U. (...) w W. cesjonariuszem zawarta została umowa przelewu wierzytelności, która obejmowała też wierzytelność względem pozwanego z tytułu umowy bankowej z dnia 7 grudnia 2010 r., nr (...). Następnie dnia 4 października 2017 r. U. (...) w W. jako cedentem a U. (...) w W. jako cesjonariuszem została zawarta umowa przelewu wierzytelności pozwanego z tytułu umowy bankowej nr (...), zbytej przez pierwotnego wierzyciela (...) S.A.

O dokonanej cesji wierzytelności powód zawiadomił pisemnie pozwanego wzywając go do zapłaty zaległości na wskazane konto.

W dniu 2 stycznia 2019 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nr (...), w którym wskazał wymagalną wierzytelność wobec E. B. z tytułu umowy bankowej w kwocie 564,86 zł.

Okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w pozwie i załączone do pozwu dokumenty.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie okazało się uzasadnione w przeważającej części, a podlegało oddaleniu co do kwoty 167,02 zł stanowiącej równowartość kwoty 40 Euro obliczonej zgodnie z art. 10 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Przy wydaniu wyroku zaocznego zgodnie z art 339 § 2 k.p.c. sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Sąd w niniejszej sprawie uwzględnił twierdzenia strony powodowej.

Niezależnie jednak od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Lex, nr 7094 oraz komentarz do art.339 kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III).

Powód roszczenie wywodzi z umowy bankowej z dnia nr (...) z dnia 1 grudnia 2010 r. Podstawę prawną powództwa stanowią zatem normy zawarte w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2015.128 j.t. ze zm.) w tym w szczególności w art. 69 tej ustawy. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Strona powodowa wykazała, że służy jej wierzytelność wobec pozwanego w określonej w pozwie wysokości, a w szczególności, że doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelność z pierwotnego kontrahenta pozwanego na stronę powodową. Oznacza to, że strona powodowa wykazała, że służy jej legitymacja czynna w tym postępowaniu.

Legitymacja czynna, jak i bierna jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, gdyż jej brak po stronie choćby jednej ze stron postępowania skutkuje oddaleniem powództwa. Podlega ona badaniu sądu z urzędu gdyż w przeciwnym razie sąd nie mógłby wydać rozstrzygnięcia co do istoty sprawy zgodnego z prawdą obiektywną.

W pierwszej kolejności należy przytoczyć art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Na skutek przelewu wierzytelność cedenta

(dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia.

Z dołączonej przez stronę powodową umowy przelewu wierzytelności zawartej 4 października 2017 r. wynika, iż jej przedmiotem są wierzytelności pieniężne ujęte na liście wierzytelności - załączniku nr 1. Na liście tej ujęto wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy zawartej w dniu 7 grudnia 2010 roku. Zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu jest to dług w kwocie 564,86 zł na które składają się kwota 440,23 zł z tytułu kapitału i kwota 124,63 zł z tytułu odsetek. Powód wykazał, że przedmiotem umowy była wierzytelność przysługująca (...) S.A. przeciwko pozwanemu E. B. i fakt, że wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawnia go do żądania spełnienia świadczenia. Nadmienić w tym miejscu należy, iż przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Co istotne pozwany osobiście odebrał odpis pozwu, w ogóle nie zareagował procesowo na pozew, zatem trzeba było przyjąć, że nie kwestionuje on twierdzeń powoda.

Mając na uwadze powyższe sąd uwzględnił żądanie pozwu w zakresie kwoty 564,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. 9 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Zgodnie z art. 10 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Umowa bankowa zawarta przez (...) S.A. z pozwanym była transakcją handlową w rozumieniu ustawy o transakcjach handlowych. Do przelewu na powoda wierzytelności wobec pozwanego doszło na mocy umów z dnia 14 kwietnia 2015 roku i 4 października 2017 r., jednak z jej treści nie wynika aby jej przedmiotem była również kwota mające pokryć koszty odzyskiwania należności z transakcji handlowych (por. wyrok SN 7 lipca 2017 r. V CSK 660/16).

Ze stanowiska Sadu Najwyższego w przytoczonym wyroku wynika, że nie jest tak iż przelew wierzytelności determinuje automatyczne powstanie roszczenia w tym zakresie po stronie nabywcy wierzytelności. W sumie gdyby tak było to powstawałoby tyle zryczałtowanych rekompensat ile jest cesji wierzytelności, co pomija istotę ryczałtu i byłoby obejściem prawa (art. 58 § 1 k.c.). Zgodnie też z art.10 ust. 1 wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro (...). Wskazana norma wiąże powstanie roszczenia z tytułu rekompensaty z dniem nabycia uprawnienia do odsetek. Oznacza to, że rekompensata ta przysługuje wierzycielowi istniejącemu w dniu powstania wymagalności roszczenia. Z przytoczonego przez powoda stanu faktycznego wynika, że nabył on wierzytelność już jako wymagalną, a co za tym idzie aby dochodzić ww. rekompensaty, musiała być ona również przedmiotem cesji wierzytelności, co z kolei miejsca nie miało.

Wobec powyższego roszczenie powoda o zapłatę kwoty 167,02 zł należało oddalić, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

W ogóle Sąd analizował czy orzekać o wskazanej rekompensacie jako o żądaniu zapłaty roszczenia głównego czy też jako koszty procesu. Rekompensata kosztami procesu nie jest i wpisanie jej w formularzu w rubryce koszty procesu

większego sensu nie ma. O roszczeniu decyduje jednak jego charakter a nie rubryka formularza, a powód żądał kosztów procesu „oraz” rekompensaty, a nie „w tym” rekompensaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł mając na uwadze przepisy art 108 § 1 k.p.c., 98 § 1 k.p.c., art 100 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, natomiast stosownie do art 100 k.p.c. (zdanie drugie) sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko, co do nieznaczej części swojego roszczenia.

W związku z tym Sąd zasądził na rzecz powoda zwrot poniesionych kosztów procesu, na które składa się: opłata od pozwu – 30 zł, koszty zastępstwa procesowego - 270, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł - łącznie 317 zł. Koszty wynagrodzenia radcy prawnego, który reprezentował powoda w niniejszym procesie, ustalonego w stawce minimalnej obliczonej adekwatnie do wartości przedmiotu sporu na podstawie par 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Rygor natychmiastowej wykonalności nadano zgodnie z art 333 §1 pkt 3 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)